

**Sacrifice of self is key
to life everlasting**

ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਘਰੁ ੧

ਜਿਹ ਬਾਝੁ ਨ ਜੀਆ ਜਾਈ ॥ ਜਉ ਮਿਲੈ ਤ ਘਾਲ ਅਘਾਈ ॥
ਸਦ ਜੀਵਨੁ ਭਲੋ ਕਹਾਹੀ ॥ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਜੀਵਨੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥
ਅਬ ਕਿਆ ਕਬੀਐ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਨਿਜ ਨਿਰਖਤ ਗਤ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਘਸਿ ਕੁੰਕਮ ਚੰਦਨ ਗਾਰਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਨੈਨਹੁ ਜਗਤ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥
ਪੂਤਿ ਪਿਤਾ ਇਕ ਜਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਠਾਹਰ ਨਗਰੁ ਬਸਾਇਆ ॥੨॥

ਜਾਚਕ ਜਨ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ਸੋ ਦੀਆ ਨ ਜਾਈ ਪਾਇਆ ॥
ਛੋਡਿਆ ਜਾਇ ਨ ਮੂਕਾ ॥ ਅਉਰਨ ਪਹਿ ਜਾਨਾ ਚੂਕਾ ॥੩॥

ਜੋ ਜੀਵਨ ਮਰਨਾ ਜਾਨੈ ॥ ਸੋ ਪੰਚ ਸੈਲ ਸੁਖ ਮਾਨੈ ॥
ਕਬੀਰੈ ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਭੇਟਤ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥੪॥੬॥

Raag Sorath Scripture of Bhagat Kabirji

He without whom one can live not, and meeting whom one's effort is fulfilled,
And one is Blesst with Eternal life and one is called good, (attain thou to Him),
But without dying (to thy self), such a life is attained not(i)
Now, what kind of wisdom am I to utter and dwell upon,
When before my eyes, the whole world is passing away (I-pause)
As the *chandan* is mised with saffron, (so one's soul merges in the Oversoul).
And without seeing, one sees the reality of this world.
The son (of the mind) gives birth to the father (of wisdom).
And without the ground (of matter) the city (of eternal life) is established! (2)
And His givine one cannot wholly expend.
Neither can one forsake it, nor is it exhausted.
And then, one goes not to another to beg and ask.

He who knows how to die to his self,

He alone walks through life with ease.

Kabir is Blest with such riches (of wisdom),

That he has obliterated his self, meeting with His God. [4-6] [*SGGS*: 655-12 to17]

* Tr. by Gopal Singh. Courtesy: Classics of the East, General Editors: P. Lal & Karan Singh (MP Birla Foundation, 8 Loudon St. Kolkata. 700 017)